

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 505/2019
16.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Павловић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о сукобу између Вишег суда у Београду и Апелационог суда у Београду, о стварној надлежности суда, у седници одржаној 16.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање по жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 11300/17 од 13.09.2018. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Београду.

Образложење

Дана 13.09.2018. године, Први основни суд у Београду донео је пресуду П 11300/17, којом је утврђено да су ништаве одлуке Скупштине туженог од 25.07.2011. године о промени назива клуба и избору заступника клуба, да је ништава одлука Скупштине туженог од 27.02.2012. године о усвајању Статута, као и решење Агенције за привредне регистре БС ../12 од 19.06.2012. године, те је одлучено о предложеној привременој мери и трошковима поступка. Против ове одлуке тужени је изјавио жалбу, па је предмет достављен Апелационом суду у Београду, који се решењем Гж 9979/18 од 13.02.2019. године, огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, а по правноснажности решења предмет је уступио Вишем суду у Београду, као месно и стварно надлежном.

Виши суд у Београду није прихватио своју стварну надлежност па је предмет доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“ бр.116/08, ... и 13/16) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је за одлучивање о жалби против одлуке Првог основног суда у Београду П 11300/17 од 13.09.2018. године, стварно надлежан Виши суд у Београду.

Наиме, одредбом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке

основних судова и то на решења у грађанскоправним споровима, на пресуде у споровима мале вредности и одлуке донете у ванпарничним поступцима, док апелациони суд, применом члана 24. став 1. тачка 3. истог Закона, одлучује о жалбама на пресуде основних судова у грађанскоправним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Предмет тужбеног захтева у овој правној ствари је захтев тужиоца за утврђење ништавости одлука Скуштине туженог и решења АПР-а, што представља имовинско правни спор у коме је предмет тужбеног захтева неновчано потраживање. Ова врста спорова није изузета од правила о споровима мале вредности, па се оцена да ли се ради о спору мале вредности цени управо у складу са одредбом члана 468. став 1. ЗПП.

Тужба у овој правној ствари поднета је 28.11.2012. године, а вредност предмета спора означена је у тужби износом од 10.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 3.000 евра. То значи да се ради о жалби на пресуду у спору мале вредности, у смислу члана 468. став 1. ЗПП, па применом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд налази да је за одлучивање о жалби на првостепену пресуду стварно и месно надлежан Виши суд у Београду.

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија

Весна Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић